

tage Sagen under Overveielse. Ved Finanslovens 3die Behandling talte jeg personlig med ham her i Tinget og yttrede, at jeg atter vilde bringe det paa Dntale. Dertil svarede han: „hvis jeg er Kultusminister til Efteraaret, indstaaer jeg for, at en Forandring skal indtræde“. Nu har den nuværende ærede Minister anført to Grunde, hvorfor han ikke vil gaae ind paa vort Forslag. Den ene henter han fra en Erklæring, som er kommen ham ihænde fra Theaterdirecteuren, den anden indskrænker sig til, at Tilstanden ikke nu er fuldt saa slet, som i forrige Tider. Theaterdirecteuren har underrettet os om, at han anseer det for en Rettighed, som han ikke vil lade sig berøve, — jeg tillader mig at gjentage Noget af hvad den ærede Minister har sagt, da det er muligt, at ikke alle de ærede Medlemmer have hørt det —; han har tillige yttret, at det skulde være rigtigt, at han kunde uddele Billetter, maastee til en eller anden Fremmed, at det skulde være urigtigt til visse Tider at forhøje Priserne paa Billetterne, idet man derved vilde genere de mindre Formuende i at gaae i Theatret. Det var dog virkelig en besynderlig Grund, det synes dog at maatte være ethvert Theaters Hensigt at faae saa store Indtægter som muligt, og jeg troer, at ethvert Theater, som ikke lægger an paa at faae fuldt Huus og mange Indtægter, er ikke meget værd. Jeg kan heller ikke gaae ind paa den Betragtningssaaed, at det skulde være Folk, som ellers kunne betale deres Billetter, hjært, at kunne erhverve dem paa den Maade, som nu skeer, nemlig ved privat at henvende sig til Uddeleren af Billetterne. Jeg kan ikke nægte, at jeg for mit Vedkommende vilde meget hellere give 25 eller 33 pCt. mere for en Billet, end gjøre Opvartning hos Nogen som helst, for at blive en Billet overladt, men jeg maa derhos bemærke, at, naar et Stykke ønskes seet af Mange, saa kjende vi alle Maaden, hvorpaa det gaaer til. Den ene Deel af Billetterne uddeler nemlig Theaterdirecteuren; den anden kommer i Sjournes Hænder. Der bliver altsaa 2 Classer af Theatergængere, den ene Klasse faaer overladt Billetter af Benskab eller Beskjendtskab til Directeuren, den anden Deel,

som ikke er saa heldigt stueret, maa betale den høiere Priis til de saakaldte Sjouere. Jeg troer virkelig, at dette er en Tilstand, som man ikke kan være bekjendt at vedligeholde. Jeg vil minde om, at det er en ligefrem Berettigelse for Folket, som betaler store Udgifter til Theatret — thi vi maae vel erindre, at det er et Foretagende, som ikke svarer Regning, — at kunne bestemme, hvorledes Indtægterne skulde tages, dersom vi troe at kunne anvise en Maade, hvorpaa de kunne blive bedre. Vi maae dog virkelig erindre, at en Befolkning kan bestaae uden et Theater, men et Theater ikke uden en Befolkning, og at, naar Folket finder for godt at betale for at have et Theater, som jeg haaber det altid vil, saa skal det ogsaa have lige Udgang og lige Ret til at besøge det. Det kan dog neppe være den ærede Ministers oprigtige Mening, at det skulde være en Rettighed, der tilkommer Theaterdirecteuren, efter sit eget Forogdtbefindende at uddele de Pladser, som muligen kunde sælges til høiere Priser, og, naar Theaterdirecteuren anfører, at det skulde være Skik og Brug i andre Lande, saa veed jeg ikke, om han herved sigter til Preussien eller et andet tydsk Hof; det kjender jeg ikke saa nøie, men Theaterdirecteuren veed ligesaa godt som jeg, at det ikke er Tilfældet ved de større Theatre, f. Ex. i England og Frankrig, hvor netop en Forhøielse af Prisen finder Sted til en vis Tid, hvor alle de mere theaterivrige Folk kunne kjøbe Billetter til en forhøiet Priis, og siden sælges de til den almindelige. Jeg haaber virkelig, at den ærede Minister vil understøtte Uddalgets Indstilling og tilveiebringe en høist retfærdig og stimpel Maade, hvorpaa denne Deel af Indtægterne kan erholdes.

Kirke- og Underviisningsministeren: Der er ikke Tale om, at Theaterdirecteuren skulde kunne disponere over Billetterne i det Hele eller en betydelig Deel deraf, men der er kun Tale om, at han ved enkelte Leiligheder kan overlade Billetter til den fastsatte Priis til visse Personer, som der var særdeles Anledning til at skaffe Leilighed til at see et Stykke; det er ikke i noget Tilfælde muligt at forebygge, at Enkelte kunne blive begunstigede ved at have en større Leilighed til at kunne faae Billetter end Andre.